

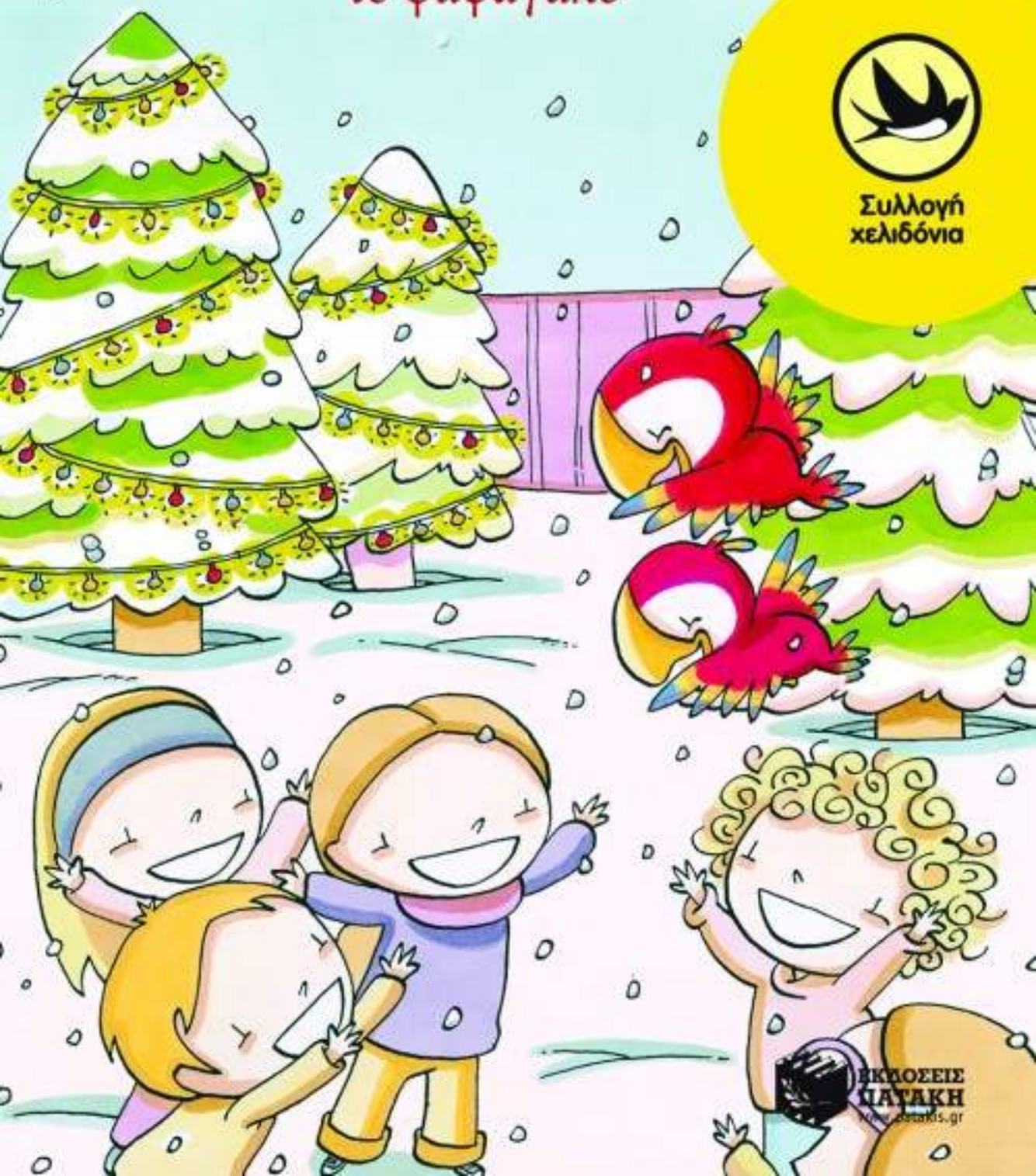
Άννα Κωσταλλά

Φαιδιά! Εφιστρέπω!

Χριστούγεννα με τον Τρύπωνα
το φαφαγάλο

Συλλογή
κελιδονια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΠΑΚΗ
www.papakis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Άγιος Βασίλης υπάρχει;	11
Η Φτου! Μεγαλειότητα ο Βριξελόπιτας!	22
Το κλουβί είναι κακό;	37
Φαιδιά! Εφιστρέπω!	43
Τα ωραιότερα Χριστούγεννα της ζωής μας!	51
Αξέχαστες χριστουγεννιάτικες διακοπές!	71

Η καταιγίδα έρχεται...

Ο Ρεβίθης	95
Η εξομολόγηση του Παντελή... ..	107
Το βραστό αυγό και η τσατσάρα	116
Το πρώτο τρομαχτικό μπουμπουνητό της καται- γίδας... έσκασε!	121
Η καταιγίδα... ..	129
Ο Καρπούζης	142
Επίλογος	156

Ο Άγιος Βασίλης υπάρχει;

ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ Σάββατο 12 Δεκεμβρίου. Εγώ κι ο Μάριος ο αδερφός μου στολίζουμε το δέντρο. Σας τον έχω συστήσει στο πρώτο μου βιβλίο και σίγουρα θυμάστε ότι με φωνάζει «Κουκί». Ένα παρατσούκλι που μου το κόλλησε από τότε που γεννήθηκα, γιατί λέει πως ήμουν τόσο μικροσκοπική σαν ένα κουκί. Ευτυχώς που με φωνάζει έτσι μόνο όταν είμαστε οι δυο μας. Μπροστά στους ξένους λέει πάντα τ' όνομά μου, που είναι Αλεξάνδρα. Έχει πάει να φέρει τη σκάλα, γιατί το χριστουγεννιάτικο δέντρο μας είναι πολύ ψηλό και δε φτάνει να του στολίσει την κορφή. Εγώ κάθομαι κατάχαμα. Οι μπάλες είναι σκορπισμένες γύρω μου κι από μια κουβαρίστρα κόβω κάθε τόσο ένα κομματάκι κλωστή και την περνάω απ' την τρυπούλα της μπάλας που έχω διαλέξει.

— Κουκί, χιονίζει!

Αυτός είναι ο Μάριος.

Μόλις μπήκε με τη σκάλα και φαίνεται ενθουσιασμένος.

Εγώ πετάγομαι όρθια κι ανοίγω την κουρτίνα.

— Μάριε, τα παρατάμε να πάμε βόλτα στο χιόνι; του λέω ενθουσιασμένη.

— Τι ώρα είναι; με ρωτάει.

— Έντεκα.

— Η μαμά κι ο μπαμπάς είπαν πως πρέπει να έχουμε τελειώσει με το δέντρο μέχρι τις δύο, που θα γυρίσουν για φαγητό.

Με ξετρελαίνει η ιδέα ότι ο μπαμπάς και η μαμά έχουν άδεια από τη δουλειά τους για ένα ολόκληρο δεκαπενθήμερο! Τις υπόλοιπες μέρες του χρόνου δεν τους βλέπουμε πολύ. Φεύγουν για τη δουλειά το πρωί και γυρίζουν το βράδυ. Έτσι, εγώ κι ο Μάριος τα βολεύουμε μόνοι μας.

Ο Μάριος ανέβηκε στη σκάλα κι αρχίσαμε το στόλισμα. Κι όμως... Τούτα τα Χριστούγεννα θα ήταν πραγματικά ευτυχισμένα αν είχαμε κοντά μας τον Τρύφωνα, τον αγαπημένο μας παπαγάλο. Θυμάμαι εκείνη την ημέρα που ήρθε στο σχολείο για να μας αποχαιρετίσει... Εκείνη την ημέρα που θα έφευγε με την αγαπημένη του παπαγαλίνα, τη Σάρα, για την Αφρική...

Τη γνώρισε στο σούπερ μάρκετ. Ο ιδιοκτήτης την είχε μέσα στο κλουβί, πάνω από το ταμείο. Ο Τρύφωνας όμως (πώς τα κατάφερε;) βρήκε τον τρόπο ν' ανοίξει το κλουβί, να την ελευθερώσει και να τη φέρει

στο σπίτι της κυρίας Καλλιόπης... Εκείνη την ημέρα... που ο Παντελής, ο συμμαθητής μου, της πλήγωσε το φτερό με τη σφεντόνα...

Έχουν περάσει σχεδόν τρεις μήνες από τότε που έφυγε ο Τρύφωνας, αλλά ούτε εγώ ούτε ο Μάριος ούτε η κυρία Καλλιόπη, αλλά ούτε και ολόκληρη η τάξη μας καταφέραμε ακόμα να τον ξεχάσουμε. Χώρια που έχουμε κολλήσει και το κουσούρι του να μπερδεύουμε το πι με το φι. Ακόμα και η δασκάλα μας μόλις εχθές μας είπε: «Αγαφημένα μου φαιδιά, την επόμενη ώρα θα κάνουμε γεωγραφία». Κι ο Νίκος Σταματόπουλος φώναξε μέσα στην τάξη: «Εμένα μ' αρέσει πολύ το φαγάτο!».

Σηκώθηκα και κοίταξα απ' το παράθυρο. Ο φράχτης που χωρίζει την αυλή μας από την αυλή της κυρίας Καλλιόπης έχει γεμίσει χιόνι. Κάτω, στο χώμα, βρίσκεται ακόμα η κοτρώνα που πατούσαμε πάνω της για να κρυφοκοιτάξουμε τον Τρύφωνα και την κυρία Καλλιόπη, ν' ακούσουμε τ' αστεία που της έλεγε, ν' απολαύσουμε τις σκανταλιές του με το καναρίνι. Αχ, να γινόταν να...

— Κουκί, τι έγινε; Τα παράτησες;

— Έρχομαι!

— Δίνε μου μπάλες. Την κορφή την έβαλα. Σ' αρέσει;

Του έδωσα όσες μπάλες είχα ετοιμάσει και πήρα την κουβαρίστρα για να κόψω κλωστίτσες.

— Μάριε, η κυρία Καλλιόπη μού είπε πως αγόρασε για το καναρίνι ένα πιο ευρύχωρο κλουβί, με μια μεγά-

λη κούνια. Λέει όμως πως, όσες προσπάθειες κι αν κάνει, το καναρίνι εξακολουθεί να είναι μελαγχολικό κι από τότε που έφυγε ο Τρύφωνας δεν ξανακελάηδησε.

— Πάλι κίτρινη μπάλα μού δίνεις; Κοίτα πόσες έχω; μου λέει ο Μάριος.

— Εντάξει, πάρε την πράσινη.

— Όχι αυτή, καλύτερα εκείνη, την άσπρη.

— Μάριε, εσύ πιστεύεις πως ο Τρύφωνας κι η Σάρα μπορεί να ξαναγυρίσουν;

— Πιστεύω πως κάποια μέρα θα ξαναγυρίσουν, μου απαντάει. Ο Τρύφωνας σίγουρα θα θελήσει να ξαναδεί την κυρία Καλλιόπη και το καναρίνι. Κουκί, να σφίγγεις καλά την κλωστή, γιατί αυτή εδώ, για δεσ, είναι έτοιμη να λυθεί.

— Μάριε, εμένα ο Τρύφωνας μου λείπει...

— Κι εμένα...

Ξαφνικά, μια χαρά φούντωσε μέσα μου. Ήταν Χριστούγεννα κι ο Αϊ-Βασίλης σε λίγες μέρες θα μοίραζε τα δώρα. Αν του ζητούσαμε να μας φέρει πίσω τη Σάρα και τον Τρύφωνα; Όμως ο Άγιος Βασίλης υπάρχει ή μήπως οι μεγάλοι μάς κοροϊδεύουν;

— Μάριε;

— Ναι;

— Μερικά παιδιά της τάξης μου λένε πως ο Άγιος Βασίλης δεν υπάρχει κι ότι τα δώρα τ' αγοράζουν οι γονείς μας.

— Μην ακούς τι λένε τα παιδιά της πρώτης, είναι μικρά, μου απαντάει με ύφος μεγαλίστικο.

Όταν μου απαντάει έτσι, γίνομαι έξω φρενών!

— Κι εσύ δηλαδή είσαι ο μεγάλος; του κάνω εκνευρισμένη.

— Και βέβαια είμαι! Εγώ πάω στην τρίτη κι εσύ στην πρώτη. Το ίδιο είμαστε;

Κανονικά, θα του πέταγα την μπάλα στο κεφάλι! Αλλά εμένα τώρα άλλο με απασχολεί.

— Δε μου λες; τον ρωτάω. Εσύ δηλαδή πιστεύεις πως ο Άγιος Βασίλης υπάρχει;

— Πιστεύω ότι υπάρχει! μου απαντάει με μια σιγουριά σαν να 'τανε ο κολλητός του.

— Ναι, ε; Τώρα θα μας πεις ότι τον έχεις δει κιόλας! του κάνω έτοιμη για καβγά.

— Δεν τον έχω δει, μου απαντάει ήρεμα.

— Κι αφού δεν τον έχεις δει, κύριε Πολυξερίδη, πώς ξέρεις ότι υπάρχει; τον ρωτάω έξω φρενών!

— Πολλά πράγματα δεν τα βλέπουμε, ξέρουμε όμως ότι υπάρχουν, μου απαντάει.

Πολύ τον έξυπνο μου κάνει και θα με νευριάσει!

— Μπα; του κάνω ειρωνικά. Και ποια είναι αυτά που δεν τα βλέπουμε αλλά ξέρουμε ότι υπάρχουν; Και μη μου πεις ότι είναι τα φαντάσματα, γιατί θα σου πετάξω τούτη την μπάλα στο κεφάλι! Αχ, Μάριε!

— Τι έγινε, Κουκί;

— Μου 'σπασε...

— Εντάξει, μη στενοχωριέσαι, πέταξέ την! Έχουμε τόσες πολλές, που θα μας περιστέψουν. Όμως... λέει, κοιτώντας σκεπτικός το δέντρο.

— Τι έγινε; ρωτάω.

— Κάναμε λάθος! Έπρεπε πρώτα να βάλουμε τα φωτάκια κι ύστερα να το στολίσουμε, μου κάνει.

— Αυτό έπρεπε να το σκεφτείς εσύ, κύριε Μεγάλε! του κάνω κι εγώ.

Φτου κι απ' την αρχή! Βγάλαμε τις μπάλες, περάσαμε γύρω από το δέντρο τα φωτάκια, ξαναβάλαμε τις μπάλες στη θέση τους κι αρχίσαμε πάλι από κει που είχαμε σταματήσει. Εγώ του έδυνα τις μπάλες κι εκείνος τις κρέμαγε προσεκτικά πάνω στα κλαδιά. Δουλεύαμε σιωπηλοί. Δεν ξέρω τι σκεφτόταν ο Μάριος, αλλά εγώ σκεφτόμουνα συνέχεια τον Άγιο Βασίλη. Υπάρχει ή δεν υπάρχει; Η μαμά κι ο μπαμπάς λένε πως υπάρχει. Τα παιδιά στην τάξη μου λένε πως δεν υπάρχει, ενώ η θεία Μαρία, που τη ρώτησα τις προάλλες, μου άλλαξε κουβέντα.

— Μάριε;

— Ναι;

— Και ποια είναι αυτά που δεν τα βλέπουμε, ξέρουμε όμως ότι υπάρχουν; τον ρώτησα, γιατί όσο κι αν έσπαγα το κεφάλι μου δεν μπορούσα να βρω ούτε ένα.

Αν μου απαντήσει με καμιά βλακεία, θα του δώσω μπουνιά!

Ο Μάριος στράφηκε και με κοίταξε. Τα μάτια του έλαμψαν από ενθουσιασμό. Κρέμασε την μπάλα που κρατούσε στα χέρια του σ' ένα κλαδί και κατέβηκε από τη σκάλα.

- Είσαι έτοιμη; μου είπε ενθουσιασμένος.
- Τι έτοιμη; τον ρώτησα.
- Να σου αποδείξω ότι πολλά πράγματα δεν τα βλέπουμε, ξέρουμε όμως ότι υπάρχουν!
- Είμαι! του είπα κι εγώ.
- Μπορείς να γυρίσεις εκείνον το διακόπτη; με ρώτησε και μου έδειξε το διακόπτη δεξιά της πόρτας.
- Τον γύρισα.
- Τι έγινε τώρα; με ρώτησε.
- Τι θες να 'γινε; Άναψε η λάμπα. Αυτό έγινε.
- Μπράβο, Κουκί! Η λάμπα όμως δεν ανάβει από μόνη της. Είναι ο ηλεκτρισμός που την ανάβει. Κι όταν πατάμε το διακόπτη, ανοίγουμε το δρόμο στον ηλεκτρισμό για να τρέξει ανάμεσα στα καλώδια, να φτάσει στη λάμπα και να την ανάψει. Τι είναι, λοιπόν, αυτό που δεν το βλέπουμε, ξέρουμε όμως ότι υπάρχει;
- Μμμ... έκανα προσπαθώντας να καταλάβω, αλλά δε μου κατέβαινε τίποτα.
- Ο ηλεκτρισμός, Κουκί! Δεν μπορείς να τον δεις, ξέρεις όμως ότι υπάρχει όταν βλέπεις τη λάμπα ν' ανάβει! Κατάλαβες; με ρώτησε ενθουσιασμένος.
- Όχι! του απάντησα ξερά.
- Πραγματικά, δεν είχα καταλάβει τίποτα. Απογοητεύτηκε. Τον είδα όμως που ζοριζόταν για να σκεφτεί. Έστρεφε τα μάτια του πότε από δω και πότε από κει, έτσι σαν να 'ψαχνε κάτι, και ξαφνικά τον είδα να τα καρφώνει πάνω στο παράθυρο.
- Το βρήκα! φώναξε ενθουσιασμένος. Να, Κουκί,

θα σ' το πω αλλιώς και θα το καταλάβεις, είπε και με πήγε μπροστά στο παράθυρο. Τώρα θα σου δείξω πως υπάρχει κάτι που εσύ δεν μπορείς να το δεις, ξέρεις όμως ότι υπάρχει.

Άνοιξε το παράθυρο. Το κρύο όρμησε μέσα στο σπίτι. Ένωσα τη μύτη μου να παγώνει και τα χέρια μου να ξυλιάζουν.

— Κλείσε! του φώναξα. Πάγωσα!

— Από τι πάγωσες; με ρώτησε καθώς έκλεινε το παράθυρο.

— Τι βλακείες με ρωτάς; Από το κρύο! του απάντησα.

— Το κρύο μπορείς να το δεις; με ρώτησε με αγωνία.

— Όχι!

— Και πώς ξέρεις ότι υπάρχει;

— Ξέρω ότι υπάρχει... όταν κρυώνω! Μάριε, το κατάλαβα!

— Μπράβο, Κουκί! Αυτό είναι! φώναξε ενθουσιασμένος. Είδες πόσα πράγματα υπάρχουν που εμείς δεν μπορούμε να τα δούμε;

— Και πώς ξέρουμε ότι κι ο Άγιος Βασίλης υπάρχει; ρώτησα.

— Ξέρουμε ότι υπάρχει όταν βλέπουμε τα δώρα του! Όταν βλέπουμε να πραγματοποιεί τα όνειρά μας! Καμιά φορά μπορεί ν' αργήσει να τα πραγματοποιήσει. Εμείς όμως πρέπει να πιστεύουμε στα όνειρά μας, ν' αγωνιζόμαστε γι' αυτά και να περιμένουμε... Κατάλαβες, Κουκί;

Κι όσο μίλαγε τα μάτια του έλαμπαν από ενθουσιασμό.

— Κι εσύ πού τα ξέρεις όλ' αυτά; τον ρώτησα.

— Σ' το 'χω ξαναπεί! Ο δάσκαλος της τάξης μου είναι ο καλύτερος του κόσμου! Πάμε τώρα ν' αποτελειώσουμε το δέντρο. Αργήσαμε.

— Μάριε, εγώ θα ζητήσω απ' τον Αϊ-Βασίλη να φέρει πίσω τον Τρύφωνα και τη Σάρα. Εσύ; τον ρώτησα καθώς ξαναρχίζαμε το στόλισμα.

— Κουκί... εγώ δε θα του ζητήσω τίποτα... Του 'χω ζητήσει μόνο ένα δώρο, όταν ήμουνα μικρός... μου απάντησε.

— Και δεν του 'χεις ζητήσει ποτέ τίποτ' άλλο; τον ρώτησα έκπληκτη.

— Ποτέ... μου απάντησε τόσο σιγά, που τρόμαξα να τον ακούσω.

— Γιατί, καλέ; τον ρώτησα γεμάτη περιέργεια.

— Γιατί... το δώρο που του ζήτησα τότε ήταν... πολύτιμο και ακριβό και μετά... ντράπηκα να του ζητήσω κι άλλα... μου απάντησε, κι έτσι όπως τον είδα να κομπιάζει κατάλαβα πως δεν ήθελε να συνεχίσουμε αυτή την κουβέντα.

Εγώ όμως θέλω να μάθω! Γι' αυτό κι αποφασίζω να επιμείνω.

— Και ποιο ήταν αυτό το πολύτιμο και ακριβό δώρο που σου έφερε; Εγώ δεν έχω δει τίποτα τέτοιο μέσα στο δωμάτιό μας.

Ο Μάριος καθυστερεί ν' απαντήσει. Γιατί; Είναι

κάτι που δε μου το έχει δείξει και ντρέπεται; Και πώς εγώ δεν το 'χω δει ποτέ; Το δωμάτιό μας το μοιραζόμαστε μαζί και ξέρω τι υπάρχει ακόμα και στην πιο απίθανη γωνίτσα του. Κι αν δε μάθω τι είναι αυτό που ζήτησε από τον Άγιο Βασίλη κι εκείνος του το 'φερε, θα σκάσω!

— Θα μου πεις; τον ξαναρωτάω θυμωμένη.

Ζορίζεται... Θα το πει; Δε θα το πει; Το λέει...

— Κουκί... Του ζήτησα εσένα!